

Aşk

– Afet Kırat · 25 Nisan 2022

“ Huzur bu olsa gerek” dedi doktor ufka bakarken kısılan gözleriyle. Rüzgârı beyaz bulutlar mı içmişti bir yudumda acaba? Deniz masmavi bir çarşaf gibi duruyordu önünde. Batıya doğru baktığında şehrin denize uzantısını ve kaybolmak üzere olan güneşin beyaz bulutları kızartmaya başladığını fark etti.

Rüzgârı yuttuğu için utanmışlar mıydı acaba? Ondan mıydı yüzünün kızarıışı?

Hava iyice kararmadan çıkmalıydı, kaçmalıydı gün boyu yorulduğu bu yerden. Pencere önünden ayrılıp çantasını aldı. Anahtarını cebinden çıkarıp ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Tam elini kapı koluna uzattığında zil çaldı. Bunca sessizlik içinde kulağında çınlayan zilin sesi ürkütmüştü birden. Bir an kapıyı açıp açmamakta tereddüt etti. “ Artık kimsenin derdine dayanmam bu gün” dedi. Nasılsa çekip gider diye düşünüyordu. Kapının arkasındaki inatçı çıkmıştı, bekliyor ve sürekli zili çalıyordu. Çok istemese de açtı kapıyı.

Bir polis eşliğinde 15 yaşlarında bir genç gelmişti kapıya. Genç delikanlı üstüne bir çul atılmış tavan arasında kalmış heykel gibiydi. Omuzları yer çekimine dayanamamış yere doğru bakıyordu. Yüzü solgundu, belki biraz da sararmıştı. Göz bebeklerinin oynadığını görmese birisi şaka olsun diye kapıya bırakmıştır diyebilirdi. Delikanlı konuşmak için birkaç defa ağzını açıp kapadı ama sesi çıkmamıştı bir türlü.

İçeri girdikten sonra görevli memur durumu anlattı psikiyatriste, okulda kavga ettiğini, bir arkadaşının yaralanmasına sebep olduğunu, okul idaresinin buraya gönderdiğini...

Zaman boşa akıp gidiyordu, çocuğu konuşturamıyordu doktor, başka bir yol denemeye karar verdi ve “aşk” dedi önce;

A...

Annen kırmızı şiiirler mi serpmiş kundağına

Alın terin kin kokuyor çocuk...

Ayaz kesigi gözyaşlarını mı damlattı

Akarken göğsündeki süte

Acaba neden heykel soğukluğunda bakışın...

Avlandın mı, titriyorsun örümcek ağında çırpınan kelebek gibi?

Al güneşin korunu, uzat ellerini,

Alevlen ateşle, yan, kül ol!

Alfabenin küllerinden yeniden doğsun

Atıp sildiğin üç harf, tek kelime...

Aşk!

Çaresizliğini sarmıştı başına psikiyatristin karşısında çocuk. Katledilen umutlarını çiğniyordu dişlerinin arasında. Bilebilir miydi büyükler başına acı çığının düştüğünü ve ezildiğini? Koca kütlenin altında çırpınırken incitiyordu arkadaşlarını, bilmiyordu onları bu kadar üzdüğünü. Şikâyet üzerine göndermişti öğretmenleri onu buraya. Konuşturamıyordu doktor, konuşmuyordu çocuk. Suskunluğunu hapsedmişti

yüreğine. Kim anlardı ki onu, kim çıkartabilirdi boğulmak üzere olduğu sulardan? Yüzmeyi bilmeyen bir insanın halini anlayamazdı karadakiler. Söylese ne olurdu ki? Konuşmayacaktı. Çocuk başını eğdi ve devam etti dinlemeye...

- Madem sorduklarıma cevap vermeyeceksin az önce bahsettiğim aşkı açıklayayım. O aşk ki, arkadaşlarından gördüğün, filmlerde izlediğin aşk değil. Yaşam aşkı, vatan aşkı en önemlisi Allah aşkı... Bu aşkı tanırsan kendi yaşamın gibi başkalarının da yaşamına saygı duyarsın. İyi bir insan olarak vatana hayırlı bir evlat olursun. Allah aşkıyla da O'nun yarattıklarına merhamet edersin.

Ş...

Şakayıkların mı soldu gözünün bahçesinde?

Şebboylar neden boynunu büktü?

Şebnemleri koymayı mı unuttu bulutlar?

Şarabı mı döküldü aşkın, kırılan kadehinden?

Şefkatle sarılmadın mı çocuk

Şimdi nedir bu öfke?

Şeker versem sana

Şenlenir mi yüreğin?

Şahinler, atmacalar, can alışı kuşlar

Şeytanın tuzağından kurtulup bırakırlar mı seni?

Şimşekler çaksın, haykırınsın dünyaya

Aşk!

Sıkıyordu ellerini çocuk, yumruğu tırnağına gebemiş gibi. Varsın dans etsin evren şen şakrak kahkahalarla. Kulaklarında kaktüs oluyordu yankılanan sesler. Her gece yıldızların kuyruğunda asıp öldürüyordu umutlarını. Her sabah güneşin iplerinde sallanırken görüyordu cansız bedenlerini. Annesini tavan arasında asılı gördüğü günden beri... Nefret ediyordu annesini anlatan arkadaşlarından. Canlarını yakmak istiyordu bilinçli olmasa bile... Sevgi demişti psikiyatrist, aşk demişti... Neydi aşk, neydi sevgi, kendisi hiç karşılaşmamıştı dolaştığı karanlık sokaklarda.

K...

Kabahat diyelim buna, suç işlemez çocuklar

Kabullenmek gerekir.

Kafeste saklanır mı çocukça rüyaların

Kâbuslar mı susturdu dilinin çılgılığını?

Kanarya olmalıydın sesinle hoşluk sunan

Kâfi değil mi bu kadar sustuğun?

Kapağını kaldır göğsündeki sandığın

Kırmızı karanfilleri çıkart oradan, dağıt dünyaya

Kurtul içindeki karanlıktan

Kim tutar ki elinden sen istemezsen.

Kasırgaların sesini duyuyorum damarlarında sürünürken

Kin ve keder yakışmıyor sana

Konuş çocuk ilk sözün aşk olsun.

Aşk!

Konuşturamamıştı çocuğu kadın. “ Bu daha ilk” diyordu sadece. Kapının önünde bekleyen görevliye teslim ederken... Alnına bir şefkat öpücüğü yapıştırdı.

- Tekrar görüşeceğiz dedi, tekrar...

Açıklama: Durum öyküsü, olay öyküsü, serbest şiir, şiirsel nesir kolajı...